

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. T.**, zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2018, č. j. 18 A 27/2018 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018, č. j. CPR-8379-2/ČJ-2018-930310-V243, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 29. 1. 2018, č. j. KRPT-255728-59/ČJ-2017-070022, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Zároveň mu byla stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Žalobce brojil proti výše uvedenému rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 26. 11. 2018, č. j. 18 A 27/2018 – 29, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud nejprve shrnul skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 16. 11. 2017 byla v Opavě provedena policejní kontrola na odhalování nelegální migrace a nelegálního zaměstnání osob z třetích zemí, při níž bylo v prostorách společnosti FILSON, s.r.o., kontrolováno 13 cizinců. Jedním z nich byl žalobce, který šel zrovna do skladu

pro etikety na láhve. Žalobce se policejní kontrole prokázal cestovním pasem s vylepeným polským národním vízem (typu D) s dobou platnosti od 24. 7. 2017 do 11. 6. 2018. Následně bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pracuje bez příslušného povolení k zaměstnání.

[4] V den provedené kontroly byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění, při němž uvedl, že dne 31.10.2017 přicestoval do ČR z Polska a následující den zde začal pracovat. Zaměstnání v ČR si zajistil tak, že v Praze na nádraží uviděl leták, že polská firma nabírá pracovníky. Zatelefonoval do Varšavy a domluvil si schůzku s nějakým polským člověkem, který si vzal jeho pas, a následně odjeli na pracovní cestu do Opavy. Přes agenturu si také zajistil polské pracovní vízum. Na otázku, kdo je jeho zaměstnavatel na území ČR, odpověděl, že si myslí, že je to polská společnost Pracmax Sp. z o. o., ale neví to s určitostí. Do práce ve společnosti FILSON s. r. o. ho přijal B. G. I., který tam vyřizuje formality, přiděloval mu práci a následně ji po něm kontroloval. Pracoval tam 8 hodin denně kromě sobot a nedělí, montérky a pracovní boty dostal v Polsku. Ubytování na ubytovně v Opavě mu hradil zaměstnavatel. Plat žalobce měl být asi 4 000 polských zlotých měsíčně, ale zatím žádnou mzdu neobdržel. O tom, že v ČR nemůže vykonávat pracovní činnost bez povolení, nevěděl, neboť mu řekli, že jede na pracovní cestu, která může trvat až 3 měsíce.

[5] V odůvodnění rozsudku krajský soud odmítl, že by žalovaná pochybila v závěru, podle něhož žalobce vykonával na území České republiky práci bez platného povolení, a že na jeho případ neaplikovala § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 2006 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“). Žalobce totiž tvrdil, že je zaměstnancem polské společnosti Pracmax Sp. z o. o., respektive ROCHBUD Sp. z o. o. Do ČR byl vyslán v rámci poskytování služeb v souladu s touto směrnici v rámci plnění zakázky pro společnost FORTUNA KAPITAL INVEST, s.r.o., respektive Vidinvest Trade, s.r.o. Krajský soud poukázal na § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož je zahraniční subjekt oprávněn vyslat svého zaměstnance do ČR v rámci nadnárodního poskytování služeb. Předpokladem je, že tato služba bude pracovníkem poskytována ve prospěch českého subjektu. K zaměstnání cizince se v tomto případě nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta, která je potřebná k výkonu zaměstnání podle § 178 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

[6] Z obsahu spisu správního orgánu prvního stupně vyšlo najevo, že žalobce byl při výkonu práce v ČR zaměstnancem společností Pracmax Sp. z o. o. a ROCHBUD Sp. z o. o. Tyto společnosti jsou polskými agenturami práce, což ostatně nerozporuje ani žalobce. Svědčí o tom smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené mezi společnostmi FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. a Pracmax Sp. z o. o., jejichž předmětem je provádění dokončovacích stavebních prací, balících a úklidových prací na území ČR. Podle krajského soudu tak lze souhlasit se žalovanou, že v této smlouvě nebylo dohodnuto provedení díla na konkrétním místě a že samotným předmětem „poskytování služeb“ bylo fakticky vyslání žalobce do ČR jako pracovní síly. Předmětem tvrzeného poskytování služeb tedy bylo agenturní zprostředkování práce, což nelze považovat za službu (mimo jiné i ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. 12. 2006 o službách na vnitřním trhu). Nejednalo se tedy o službu ani ve smyslu žalobcem poukazované směrnice o vysílání pracovníků. Uvedené unijní předpisy neupravují situaci prokázanou ve správním řízení, kdy žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do jiného členského státu Evropské unie za účelem výkonu práce jako pracovní síla, avšak nikoliv za účelem poskytování služby.

pokračování

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje svou žalobní argumentaci. Namítá, že na území ČR nevykonával práci neoprávněně, jelikož byl do ČR vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Jednalo se o příhraniční poskytování služeb, které je v souladu se směrnicí o vysílání pracovníků (viz odstavec [5] tohoto rozsudku).

[9] Dále správním orgánům vytýká, že neakceptovaly důkazní návrhy k prokázání jeho tvrzení, že bylo na místě aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dodává, že v obchodních vztazích nelze vyloučit situaci, kdy je z důvodu menší vytíženosti zaměstnanec přijat do zaměstnání a ihned poté je vyslán k práci v jiném členském státě. Správním orgánům a krajskému soudu stěžovatel vytýká, že stavěly své závěry na výpovědích stěžovatele. Jelikož však stěžovatel není znalý smluvních a obchodních vztahů, nebyl schopen správně posoudit všechny relevantní otázky, což však mohlo být zhojeno provedením navrhovaných důkazů.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavce [8] a [9] tohoto rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[14] Jediné tvrzení, které lze považovat za přípustnou kasační námitku, je ta část kasační argumentace (respektive jediná věta), ve které stěžovatel krajskému soudu vytýká, že stavěl své závěry na výpovědích stěžovatele, který však není znalý smluvních a obchodních vztahů, a proto nebyl schopen správně posoudit všechny relevantní otázky.

[15] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 4 věta první s. ř. s. a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), z nichž vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí

krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[16] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 22. 1. 2019, č. j. 4 Azs 377/2018 - 23 (v němž posuzoval případ ukrajinského státního příslušníka - zastoupeného stejným zástupcem jako stěžovatel v nyní projednávané věci - který byl tentýž den v prostorách téže společnosti kontrolován policejními orgány a bylo mu také uloženo správní vyhoštění za vykonávání práce na území ČR bez příslušného povolení), skutečnost, že stěžovatel není znalý smluvních a obchodních vztahů, není překážkou k tomu, aby pravdivě popsal okolnosti podstatné pro posouzení daného případu. Pro zodpovězení otázek, jakým způsobem se stěžovatel dostal k zaměstnání v ČR, kdo je jeho zaměstnavatel, kdy práci vykonával, za jakou mzdu, kdo mu práci zadával a kontroloval ho, totiž není podstatná znalost smluvních či obchodních vztahů. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že při posuzování otázky, zda stěžovatel vykonával pracovní činnost v ČR nelegálně, vycházel mimo jiné z protokolu o jeho výslechu. Totožná situace nastala i v projednávaném případě a výše uvedený judikatorní závěr na něj lze bez dalšího použít.

[17] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou - nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu